

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **Regionální hospodářské komory Brno**, se sídlem Brno, Výstaviště 1, zastoupeného Mgr. Zuzanou Tinhoferovou, advokátkou se sídlem Brno, Staňkova 557/18a, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2017, č. j. 31 Af 20/2016 – 59,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2017, č. j. 31 Af 20/2016 – 59, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 12. 2015, č. j. ÚOHS-R147/2014/VZ-45646/2015/323/PMo, byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též jen „žalovaný“) ze dne 22. 4. 2014, č. j. ÚOHS-S70/2014/VZ-8518/2014/513/PPo, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném v době rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 15.000 Kč. Uvedeného správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že veřejnou zakázku „Zajištění servisních služeb“, jejíž podmínky zadání byly uveřejněny na portálu Evropského sociálního fondu v ČR dne 24. 2. 2010 pod č. 04435, na kterou dne 1. 4. 2010 uzavřel s dodavatelem Valero, s. r. o., rámcovou smlouvu, jejímž předmětem je zajištění kongresových, ubytovacích, stravovacích a dalších souvisejících služeb spojených s realizací projektu „Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví“, nezadal v některém z druhů zadávacích řízení uvedených v § 21 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Rozhodnutí předsedy žalovaného napadl žalobce žalobou; rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18. 10. 2017, č. j. 31 Af 20/2016 – 59, bylo rozhodnutí předsedy žalovaného zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

[2] V napadeném rozsudku se krajský soud zabýval spornou otázkou, zda žalobce naplňuje kumulativně stanovené znaky veřejného zadavatele ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) zákona o veřejných zakázkách.

[3] Nejdříve posoudil první z nich, tj. zda byl žalobce zřízen za účelem *uspokojování potřeb veřejného zájmu* a zda tyto potřeby *nemají obchodní či průmyslovou povahu* [§ 2 odst. 2 písm. d) bod 1 zákona o veřejných zakázkách]. Obě tyto podmínky shledal za splněné, což podrobně odůvodnil (tuto část úvah krajského soudu nečiní žalovaný spornou).

[4] Krajský soud následně přistoupil k posouzení dalšího kritéria obsaženého v § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách. Ze tří alternativ nabízených v tomto ustanovení dle krajského soudu může žalobce - vzhledem k jeho postavení a charakteru prováděné činnosti - naplňovat kritérium prvně uvedené, tedy kritérium právnické osoby *financované převážně státem či jiným veřejným zadavatelem*. Žalobce v tomto směru namítal, že mu žádné pravidelné platby ze strany státu nebo jiného veřejného zadavatele poskytovány nejsou; dotace dle jednotlivých operačních programů na konkrétní projekty nelze považovat za *veřejné financování* a nadto poskytnuté dotační prostředky nečerpal k vlastní činnosti.

[5] Při posouzení této otázky vyšel krajský soud z rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 3. 10. 2000 ve věci C-380/98, *Queen v. H. M. Treasury*, na podnět University of Cambridge. Z uvedeného rozsudku krajský soud vyzdvihl konstatování SDEU, že za *veřejné financování* lze považovat pouze takové platby, které financují nebo podporují činnosti dotčeného subjektu bez konkrétního protiplnění; za protiplnění je přitom považováno plnění uskutečňované v ekonomickém zájmu státu (skutečnost, že je činnost vykonávána v zájmu příjemce dotace, jiných subjektů či ve veřejném zájmu nehraje žádnou roli, nemá-li stát na dané činnosti ekonomický zájem). Zároveň zdůraznil, že se SDEU zabýval i obdobnou situací, kdy příjemcem poskytnutých plateb nebyla samotná univerzita, ale její člen; takovou platbu přesto považoval za příjem posuzovaného subjektu, který má charakter *veřejného financování*. Přerozdělení dotace mezi členy žalobce tedy dle krajského soudu samo o sobě nemůže vést k vyloučení dotace z okruhu příjmů poskytovaných státem.

[6] Z obsahu správního spisu krajský soud podtrhl, že výnosy žalobce získané vlastní činností, případně z členských příspěvků, činily v předmětném roce 2010 částku 12.003.000 Kč. Při zjišťování procentuální výše poskytnutých plateb *veřejného financování* žalovaný do prováděného výpočtu zahrnul dvě dotace poskytnuté žalobci Ministerstvem práce a sociálních věcí, tj. dotaci ve výši 12.375.000 Kč v rámci projektu „*Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví*“ a dotaci ve výši 687.000 Kč v rámci projektu „*Asistenční centra*“. Aby tyto dotace mohly být považovány za platby *veřejného financování*, je třeba v souladu se závěry SDEU posoudit, k jakému konkrétnímu účelu byly poskytnuty, případně zda a komu byly dotace dále přerozděleny. Bez této konkretizace totiž dle názoru soudu nelze relevantně posoudit, zda těmito dotacemi byla státem činnost žalobce podporována skutečně bez konkrétního protiplnění, anebo zda lze u některé z dotací alespoň v dílčí části protiplnění vůči státu spatřit. Krajský soud proto žalovanému vytkl tvrzení, že „*přesná identifikace projektu není pro rozhodnutí věci nikterak relevantní*.“ Z předmětného rozsudku SDEU sice vyplývá, že dotace může být *veřejným financováním* i v případě, že není ve finále využita primárním příjemcem, dle krajského soudu však žalovaný nemůže bez dalšího uvést, že identifikace projektu je irelevantní. Tato skutečnost je podstatná právě pro zjištění charakteru činnosti, pro kterou byly finanční prostředky využity. Aby žalovaný mohl předmětné platby zahrnout pod pojem *veřejné financování*, musí dle krajského soudu nejdříve postavit najisto, zda se skutečně jedná o platby, u jejichž poskytování nenásledovala žádná konkrétní protiplnění státu ve smyslu rozsudku SDEU, tj. plnění v ekonomickém zájmu státu (například zda v rámci projektu nebyli školeni také státní zaměstnanci, v čemž by bylo možné shledat alespoň částečné protiplnění státu a v této části

pokračování

nebylo možné považovat dotaci za *veřejné financování*). Teprve poté lze s těmito platbami kalkulovat při vyjádření procenta státem poskytnutých příspěvků vzhledem k celkovým příjmům žalobce. Závěr o tom, že celá částka dotace na předmětné projekty je *veřejným financováním*, je tak dle krajského soudu předčasný a nepřezkoumatelný.

[7] Nadto krajský soud nesouhlasil ani s názorem vyjádřeným v prvostupňovém rozhodnutí, že „*dotace poskytnuté od dalších subjektů*“ jsou irelevantní; tyto dotace je totiž nutno zahrnout do celkových příjmů a důsledně je posoudit v rámci kategorie *převážného veřejného financování*.

[8] Z uvedených důvodů nepovažoval krajský soud splnění podmínky obsažené v § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách v případě žalobce za najisto postavené; rozhodnutí předsedy žalovaného proto zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.

[9] Proti tomuto rozsudku brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, odkazující na důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu vztahujícími se k posouzení naplnění podmínek uvedených v § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách žalobcem. Dle názoru stěžovatele krajský soud pochybil, pokud mu vytkl, že potvrdil prvostupňové rozhodnutí, v němž je uvedeno, že „*přesná identifikace projektů není pro rozhodnutí ve věci nikterak relevantní*“, což označil za nedostačující. Stěžovatel namítá, že se prvostupňové rozhodnutí (v bodě 54) vyjadřovalo pouze k *názvu* projektů uvedených v účetní závěrce, přičemž přesná identifikace projektů v účetní závěrce není pro rozhodnutí ve věci relevantní. Bližší identifikaci projektů se přitom toto rozhodnutí zabývalo (například tím, kdo byl poskytovatelem dotačních prostředků a jaká byla jejich výše). Napadené rozhodnutí (bod 66 a násl.) pak dále argumentaci k bližšímu obsahu projektů rozšiřuje. Stěžovatel zároveň podotýká, že dvouinstančnost řízení zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad prvostupňového řízení. Stěžovatel proto argumentaci krajského soudu považuje za nesprávnou a je přesvědčen, že prvostupňové rozhodnutí je - ve spojení s žalobou napadeným rozhodnutím - řádně a dostatečně odůvodněné.

[11] V další části kasační stížnosti stěžovatel navazuje na námitku předchozí a ohrazuje se proti závěru krajského soudu, že bylo jeho povinností posoudit, zda v rámci projektu „*Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví*“ nebyli školení také zaměstnanci státu; v případě kladné odpovědi by se totiž dle krajského soudu jednalo o protiplnění státu a takový příjem by nebyl *veřejným financováním* ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách. Takový závěr považuje stěžovatel za rozporný se samotným smyslem dotace i jejím obecným chápáním. Odkazuje přitom na § 3 písm. a) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, dle něhož se dotací rozumí peněžní prostředky státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu poskytnuté právníckým nebo fyzickým osobám na stanovený účel; dle stěžovatele se jedná o peněžitý dar nebo daru podobnou peněžitou úhradu ze strany státu či územněsprávního celku, respektive o dobrodiní státu poskytované pouze k žádosti žadatele (jak plyne z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 8. 2016, č. j. 59 A 19/2016 – 87); dotace žádné protiplnění nepředpokládá ani nevyžaduje, povinné určení účelu nelze zaměňovat s požadavkem protiplnění.

[12] Nadto má stěžovatel za to, že závěry krajského soudu stran zkoumání protiplnění u dotací nemají oporu ani v rozsudku SDEU ze dne 3. 10. 2000 ve věci C-380/98, *Queen v. H. M. Treasury*.

Dle stěžovatele se předmětný rozsudek nevyjadřoval k dotacím ve smyslu českého právního řádu, ale k cenám a grantům; přesto uznal, že u grantů na výzkumnou činnost a státních dotací lze shledat shodné prvky, a proto pravidla určená tímto rozsudkem lze přiměřeně užít i na státní dotace. Ačkoliv se SDEU zabýval i protiplněním, v bodu 22. a 26. konstatoval, že platby ve formě cen nebo grantů na podporu výzkumné činnosti lze považovat za *veřejné financování* ve smyslu čl. 1 směrnice Rady č. 93/37/EHS ze dne 14. 6. 1993, o koordinaci postupů při zadávání veřejných zakázek na stavební práce, aniž by bylo nutné posuzovat, zda nedošlo k protiplnění směrem k subjektu poskytujícímu grant. Dle stěžovatele tedy z dotčeného rozsudku SDEU například v případě grantů na výuku studentů [bod 13. odst. 1 písm. d) rozsudku] nevyplývá povinnost zadavatele pro určení započitatelnosti plateb do *veřejného financování* dále zkoumat, zda studenti, na něž byl poskytován grant, nejsou například zaměstnanci poskytovatele grantu.

[13] Závěrem kasační stížnosti stěžovatel brojí i proti nesouhlasu krajského soudu s názorem vyjádřeném v prvostupňovém rozhodnutí, že *dotace poskytnuté od dalších subjektů* ve výši 7.017.000 Kč jsou irelevantní; dle krajského soudu pokud je požadavek *veřejného financování* podmíněn podílem minimálně 50 % z celkových příjmů (*převážné veřejné financování*), je stěžovatel povinen vycházet ze všech příjmů žalobce a tyto „další dotace“ neměl pominout. Stěžovatel však namítá, že v prvostupňovém rozhodnutí (bod 53.) při zjištění, zda byl zadavatel financován převážně z veřejných zdrojů, bylo vycházeno ze všech příjmů žalobce, tj. byl poměřen objem příjmů žalobce z jeho vlastní činnosti s objemem finančních prostředků, které lze považovat za *veřejné financování*.

[14] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti souhlasí s krajským soudem, že závěry správních orgánů ohledně převážného financování žalobce z veřejných prostředků jsou nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a částečně i pro nesrozumitelnost. Stěžovatel totiž zjednodušeně konstatoval, že veškeré obdržené dotace jsou bez dalšího příjmem žalobce. Žalobce však trvá na tom, že stěžovatelem zmíněné finanční údaje o poskytnuté dotaci neodpovídají skutečnému stavu. Z rozhodnutí o přidělení dotace k financování projektu „*Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví*“ (čl. 2.2 a čl. 2.3 odst. 3) je zřejmé, že příjemcem dotace jsou jiné subjekty (členské podniky). To ostatně vyplývá i z výzvy k předkládání žádostí o finanční podporu č. 33 (čl. 3 odstavec „*Míra podpory*“). Ve shodě s názorem krajského soudu je tedy dle žalobce třeba zkoumat, o které konkrétní příjemce šlo, a to rovněž ve vztahu k posouzení, zda se jednalo o protiplnění vůči státu.

[15] Zároveň žalobce nesouhlasí se stěžovatelem, že pro posouzení splnění podmínky § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách byly zohledněny veškeré poskytnuté dotace. Dle žalobce pro posouzení charakteru zdroje financování provedl stěžovatel pouze základní posouzení převažujících zdrojů financování, nezohlednil však veškeré relevantní údaje a *jiné dotace od dalších subjektů*.

[16] Pokud by měla být naplněna podmínka financování ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách, úzce související s podmínkou pod bodem 1 (*uspokojování potřeb veřejného zájmu*), nedocházelo by dle žalobce k situacím, kdy některé regionální (okresní) hospodářské komory zaniknou bez náhrady z důvodu nedostatečných finančních prostředků a následně jsou jejich služby poskytovány jinými obchodními společnostmi.

[17] Žalobce uzavřel, že zjednodušení a paušalizace závěrů stěžovatele na druh a způsob financování žalobce vede k extenzivnímu výkladu zákona o veřejných zakázkách, kdy je režimu tohoto zákona podroben velký počet dalších subjektů (krajských a okresních HK), v důsledku čehož jsou znevýhodněny v hospodářské soutěži oproti jiným obchodním společnostem.

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[19] Kasační stížnost je důvodná.

[20] Jádrem kasační stížnosti je posouzení otázky, zda bylo možno žalobce v rozhodném roce 2010 klasifikovat jako *veřejného zadavatele* a zda jej tedy tížila povinnost dodržet zákonem o veřejných zakázkách stanovený postup pro zadání veřejné zakázky, jejíž porušení rezultuje ve spáchání správního deliktu dle § 120 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Předpokladem pro označení určitého subjektu *veřejným zadavatelem* je kumulativní naplnění podmínek uvedených v § 2 odst. 2 [v případě žalobce konkrétně písm. d)] zákona o veřejných zakázkách. O naplnění podmínky dle bodu 1 citovaného ustanovení (*zřízení/založení za účelem uspokojování potřeb veřejného zájmu, které nemají průmyslovou a obchodní povahu*) není mezi účastníky sporu. Spornou se však stalo naplnění podmínky dle bodu 2, tedy otázka způsobu financování žalobce (*financování převážně státem či jiným veřejným zadavatelem*).

[21] Zde je nutné upozornit, že se zcela totožnou otázkou v nedávné době Nejvyšší správní soud již zabýval. V rozsudku ze dne 25. 10. 2018, č. j. 4 As 132/2018 – 59, aproboval názor Krajského soudu v Brně, vyjádřený v rozsudku ze dne 6. 3. 2018, č. j. 29 Af 24/2016 – 105. Ve zmiňovaném rozsudku se senát 29 Af záměrně odchýlil od názoru vysloveného senátem 31 Af v nyní projednávané věci; uvedl, že právní názor, dle kterého „*za protiplnění je považováno plnění uskutečňované v ekonomickém zájmu státu*“ jde nad rámec úvah vyslovených v rozsudku SDEU ze dne 3. 10. 2000 ve věci C-380/98, *Queen v. H. M. Treasury*. V citovaném rozsudku senát 29 Af interpretoval závěry SDEU tak, že za veřejné financování je nutno považovat platby, které financují nebo podporují aktivity daného subjektu bez specifického protiplnění; aby se přitom jednalo o protiplnění, musí být taková skutečnost zřejmá již v okamžiku přijetí dotace (tato skutečnost by měla být uvedena a dostatečně podrobně specifikována v písemné formě rozhodnutí či ve smlouvě o poskytnutí finančního prostředku). Je-li tedy cílem platby podpora činnosti příjemce prostředků a platba je zamýšlena jako pomoc poskytovaná za tímto účelem, jedná se o veřejné financování ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) bodu zákona o veřejných zakázkách. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 As 132/2018-59, doplnil, že realizaci jednotlivých projektů, na něž byly jednotlivé dotace poskytnuty, nelze zpravidla považovat za specifické protiplnění poskytované žalobcem ve prospěch poskytovatelů dotací (tedy i státu), jedná se spíše o určité účelové vázání poskytnutých financí tak, aby byla usnadněna veřejná kontrola nad takto poskytnutými prostředky. Ve smyslu vyslovených úvah, od nichž rozhodující senát tohoto soudu neshledal důvodu se odchýlit, je tedy zřejmá nesprávnost závěrů krajského soudu v nyní projednávané věci, pokud po žalovaném požadoval, aby detailně zkoumal dotované projekty za účelem zjištění, zda nepředpokládají alespoň částečné plnění, sledující „*ekonomický zájem státu*“. První kasační námitka je tedy důvodná.

[22] V další části kasační stížnosti stěžovatel brojí proti názoru krajského soudu o nedůsledném zhodnocení otázky, zda byl žalobce financován převážně z veřejných zdrojů; dle stěžovatele v prvostupňovém rozhodnutí (bod 53.) bylo při posuzování této otázky vycházeno ze všech příjmů žalobce, kdy správní orgán poměřil objem příjmů žalobce z jeho vlastní činnosti i objem finančních prostředků, které lze považovat za *veřejné financování*.

[23] V prvostupňovém rozhodnutí byly z pohledu způsobu financování žalobce v rozhodném roce 2010 poměřeny (1) výnosy žalobce získané vlastní činností (bod 53.) s (2) poskytnutými dotacemi (bod 54.):

K objemu příjmů dle bodu (1) přiřadil:

- (i) výnosy za služby poskytované žalobcem (tj. tržby za celní a deklarantské služby, poradenství pro zahraniční obchod, tržby za služby Czech Point, tržby za obchodní mise, semináře, prezentace firem, nájemné) v celkové výši 7.086.000 Kč,
- (ii) výnosy z členských příspěvků v celkové výši 4.548.000 Kč, a
- (iii) ostatní výnosy (žalobcem blíže nespecifikované) v celkové výši 369.000 Kč;

celkově tedy 12.003.000 Kč.

K objemu příjmů podle bodu (2) přiřadil

- (i) dotaci Ministerstva práce a sociálních věcí na projekt *Vzdělávání zaměstnanců v odvětví stavebnictví* v celkové výši 12.375.000 Kč
- (ii) dotaci Ministerstva práce a sociálních věcí na projekt *Asistenční centrum Brno* v celkové výši 687.000 Kč
- (iii) „dotace od dalších subjektů“ (například od Mendelovy univerzity v Brně, od Vysokého učení technického v Brně, apod.) v celkové výši 7.017.000 Kč;

k tomuto objemu příjmů přitom doplnil, že tyto dotace jsou pro rozhodnutí „*irrelevantní*“, jelikož celková výše dotací poskytnutá Ministerstvem práce a sociálních věcí tvoří sama o sobě více než 50 % příjmů žalobce za rok 2010.

[24] Lze jistě souhlasit s krajským soudem, že při posuzování, zda je žalobce *financován převážně státem či jiným veřejným zadavatelem* ve smyslu § 2 odst. 2 písm. d) bodu 2 zákona o veřejných zakázkách, je nutno důsledně zhodnotit každý jednotlivý příjem žalobce, respektive určit, zda jde o příjem získaný vlastní činností anebo o příjem od státu či jiného veřejného zadavatele. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že stěžovatel *stricto sensu* uvedené povinnosti beze zbytku nedostál, neboť část příjmů žalobce v prvostupňovém rozhodnutí bez bližší identifikace označil za „dotace od dalších subjektů“ a uvedl jen jejich celkovou výši. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí přitom není zřejmé, zda se v případě této zbývající části příjmů skutečně o dotace jednalo. Tento fakt nicméně krajský soud stěžovateli výslovně nevytýká, nýbrž spíše poukazuje na (objektivně jistě platnou) premisu, že procentní podíl na celku nelze určit bez určení velikosti celku. Z tohoto pohledu nicméně Nejvyšší správní soud nepovažuje odůvodnění rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť i přes jistou formulační neobratnost (označení „dotací od dalších subjektů“ za „*irrelevantní*“), je podstata úvahy stěžovatele zřejmá: pokud objem jednotlivě rozbraných dotací překročil celkový objem výnosů získaných vlastní činností žalobce, všechny další zjištěné přijaté dotace již jen navyšují podíl *veřejného financování* na příjmech žalobce. Je-li tedy zjištěno, že podíl zdrojů veřejného financování již přesáhl 50% příjmů žalobce, není již vskutku nezbytné pro přijetí závěru o *financování žalobce státem či jiným veřejným zadavatelem* vypočítávat konkrétní percentil této formy financování; vždy bude nad 50% celkových příjmů, což je pro učinění odpovídajícího závěru rozhodující. Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě nikterak nezpochyboval, že „dotace od dalších subjektů“ jsou skutečně zdroji veřejného financování, Nejvyšší správní soud samotnou shora popsanou nedůslednost stěžovatele nepokládá za dostatečný důvod pro zrušení rozhodnutí jeho předsedy. I druhá kasační námitka je tedy důvodná.

pokračování

[25] S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[26] Nedojde-li ke změně ve skutkových zjištěních týkajících se zdrojů příjmů stěžovatele, jak byly uvedeny pod body 53. a 54. napadeného rozsudku, bude v průběhu dalšího řízení krajský soud vycházet z toho, že žalobce byl v rozhodné době *financován převážně státem* a splňoval tedy podmínku veřejného zadavatele ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. d) bod 2 zákona o veřejných zakázkách. Tento právní názor je pro krajský soud závazný (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[27] Vzhledem k tomu, že byl napadený rozsudek zrušen, rozhodne krajský soud v dalším řízení rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. dubna 2019

Mgr. Radovan Havelec v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Petra Smejkalová